Пише: Слободан Орловић
субота, 01 август 2020 18:13

Са западних страна, из Вашингтона, Брисела, Париза и другде стижу нам абери да се настављају политички преговори „Београда“ и „Приштине“ и то до, како наглашавају, скорог коначног споразума. Он се не тиче тих локалних самоуправа (лукави еуфемизам) него Србије и отцепљеног јој „Косова“, али није сигурно о чему они треба да се споразумеју. Док се то коначно не открије, за нас су кључна питања има ли Србија ту уопште о чему политички да преговара, какви су јој аргументи и изгледи да не изгуби у „преговарању“ и потпуно погази свој устав?

У преговарању са циљем признања сецесије (отцепљења) „Косова“ бојим се да Србија нема о чему да разговара. Још ономад је неуставни Бриселски споразум (2013) фактички изменио и делом суспендовао Устав Србије (почев од Преамбуле па у низу уставних одредби, на пример, чл. 4, 8...97...142...182), али и остао непримењен од „косовске“ стране (незаживела заједница српских општина). Ако би се овај пут срочио и формални споразум о признању отцепљења „Косова“ то би било апсолутно ништаво гажење Устава, под претњом уставноправне и кривичноправне одговорности. Кад нема места политичком споразуму Србије и „Косова“, остаје простор за другачије договарање: техничко и технолошко, економско и финансијско, социјално, медицинско, образовно, верско и какво све не.

Пише: Слободан Орловић
субота, 01 август 2020 18:13

[redacted]